

en Uretfærdighed, og det er en Uretfærdighed, der begaas, hvis man fortsætter ad den Vej, som de Herrer fra Flertallets Side gennem flere Aar har været inde paa. Til Gengæld forlanger vi fra vor Side, at Ministeren, Staten, Administrationen skal forbyde disse Folk, der indtager de Stillinger, her er Tale om, som skal dømme os imellem, som skal fastslaa, hvad der er ret og rigtigt, at være Indehavere af disse mange Bierhverv, som mange af dem hidtil har haft. Af en Betænkning, som foreligger for Rigsdagen fra den saakaldte „Benkommission“, fremgaar det, at adskillige af Landets Højesteretsdommere sidder med store Biindtægter derved, at de har Sæde i Bestyrelser for Aktieselskaber og andre store industrielle og storkapitalistiske Virksomheder. Det er aldeles utilbørligt, at de enkelte Dommere i den Ret, der skal dømme f. Eks. angaaende Bankskandalen, sidder med Hverv som Bestyrelsesmedlemmer i store økonomiske Foretagender, der i meget høj Grad berøres af den samme Bankskandale. Det er Forhold, vi fra det Partis Side, jeg tilhører, ikke vil finde os i. Jeg vil saa ofte, jeg kan faa Lejlighed dertil, fremsætte den mest alvorlige Kritik overfor dette og gentager det her, hvor Talen er om, hvorledes vore Dommere skal lønnes. Vi forlanger, at de skal træde ud af Bestyrelsen for Sparekasser, opgive disse Bivirksomheder, som bringer dem i en skæv Stilling som Dommere, men saa har vi ikke noget imod at give dem en Løn, saa de kan leve deraf paa en anstændig Maade. Det er vort Standpunkt, og jeg beklager, hvis der ikke i det Udvalg, som bliver nedsat, kan vindes Tilslutning til denne Synsmaade.

Alfred Christensen: Jeg skal ikke som den sidste ærede Taler fordybe mig i det Løntillæg, de kollegiale Retter fik i 1908. Alberti — sørgelig Ihukommelse — ved, hvad Betingelserne og Vilkaarene var for den mishandlede Retsreforms Ikrafttræden: Vedtagelsen den Gang af Dommerlønningerne forud — og Storkorset bagefter. Jeg under alle de Folk, der fik Løntillæg, baade dem paa den laveste Lønning og dem paa den højeste, af Hjertet dette Tillæg, thi jeg kender i Modsætning til forskellige andre ikke nogen Embedslønning i dette Land, som er tilstrækkelig stort til, at den med Rette kan karakteriseres som for høj, og hvad Dommerne angaar, under jeg dem i særlig Grad en Løn, der kan gøre dem uafhængige i deres Stilling;

vi skal op paa meget høje Summer, før jeg vil misunde dem deres Løn.

Hvad Behandlingen af det foreliggende Lovforslag angaar, støder vi paa forskellige dels mærkelige, dels vanskelige Forhold. Et af de mærkelige Forhold, som forbavsede mig straks ved Forhandlingens Aabning, var, at Forhandlingen blev indledet af det ærede Medlem fra Mors (Markvorsen) og ikke af det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen). Denne Sag hører efter hele sin Oprindelse, efter alt, hvad der er foregaaet, hjemme i Kontorholdsvederlagsudvalget. At nu det ærede Medlem fra Mors tager Ordet i Stedet for sidstnævnte Udvalgs Formand og Ordfører, synes at tyde paa, at der er foretaget noget i Retning af at slaa denne Sag bort derfra, hvor den hører hjemme, hvor Kundskaben om dens Oprindelse og Kundskaben om alle her henhørende Forhold er til Stede, med andre Ord, at lade den gaa til Lønningsudvalget i Stedet for til Kontorholdsvederlagsudvalget. Jeg beklager dette i høj Grad, og vi ser straks forskellige, i alt Fald een iøjnefaldende Følge deraf, nemlig Mangelen paa Sagkundskab paa dette Omraade. Det røber det Foredrag, som Regeringspartiets Ordfører, det ærede Medlem fra Nykøbing paa Mors, holdt i Dag, maaske vildledet af nogle Bemærkninger til Lovforslaget, som heller ikke indeholder, hvad de skulde indeholde om denne Sag.

Inden jeg gaar over til at gøre mine specielle Bemærkninger om Lovforslaget, maa jeg gøre opmærksom paa, at vi Medlemmer af dette Ting indtager en noget vanskelig Stilling, naar vi overfor en Minister skal tale om Lønningsforholdene for de under Ministeren staaende Embedsmænd, idet der ganske sikkert har uddannet sig den Praksis her i Tinget — om den er god eller daarlig, skal jeg lade være usagt, men Praksis er det —, at Ministeren skal sørge for at forlange til sine Embedsmænd, hvad de skal have, og at Tinget nøje bør se Ministerens Forlangende efter i Sømmene og i det allerhøjeste bevilge det Beløb, Ministeren forlanger, men aldrig mere. I de 17 Aar, jeg har været Medlem af Kontorholdsvederlagsudvalget, mindes jeg kun et eneste Tilfælde, hvor vi har nedsat den forlangte Bevilling, og det var i et Tilfælde, hvor der paa et Regnskab fra et Herredskontor paa Landet stod opført 10 Kr. i Nytaarsgratiale til Statens Postbud. Hvis det Beløb havde været opført som Porto eller diverse eller